

RAJENIE (1) *sb n*

a oraz pierwsze e jasne, końcowe e pochylone.

sg N rajenié. ◊ [A rajenié.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Swatanie, polecenie na współmałżonka [kogo]: GDzie ma byđz niefortunné pániénki ráienié/
Rodzące roźlanie krwie [...]. To tám przyłtoi/ żeby Helená śwatałá *GórnTroas* 57; [Pisała nam siostra
nasza, iż go [sekretarza królowej Bony] pytała [...] iżby też jakieś poruczenie miał mieć o rajenie
królewien. *ListyZygmAug* 1553/266].

[*rajenie czyje [= kogo]:* wtym maią starzi pilni a bacźni być/ aby dzieci swoie gdi czas łufzny
przychodzi: bez omiełzkania rajili/ a ku małżeńłth^{wu} im pomagali y radzili/ nie tam gdzieby zbytki/
albo rofkolzi mieli mieć ale gdzieby Bożą wolą przez łufzne znamiona bacźili/ [*nie zwracając uwagi*]
[...] yż iednemu ta uboga/ druga lekkiego łtanu albo też dla ktorey inłzey łtrałzney przicziny [!]
wzgardzona iest czym więc dziecinne raenie zadzierzano bywa *Ekonom* L.]

Synonim: rękowanie.

Cf **RAIĆ**

DDJ